

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/5/2014
Identifikačné číslo spisu:	1611010095
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1611010095.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného G. E. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. a/, b/, c/ Tr. zák. prerokoval na neverejnom zasadnutí 30. januára 2014 v Bratislave dovolanie obvineného G. E., zastúpeného obhajcom JUDr. Imrichom Foltýnom proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 22. novembra 2012 sp. zn. 4 To 144/2012, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného G. E. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Malacky zo 17. septembra 2012 sp. zn. 3 T 35/2011 bol obvinený G. E. uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. a/, b/, c/ Tr. zák. na skutkovom základe, že

napriek zákonnej vyživovacej povinnosti prispievať na výživu svojej dcéry X. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. S.. XXX, vyplývajúcej mu z ustanovenia § 62 Zákona o rodine, deklarovanej mu rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 07.09.2006, č. k. MA 8 Nc 7/2003-49, právoplatným dňa 26.01.2007, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu dcéry X. sumou vo výške 30% životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky W. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. S.. XXX, si túto zákonnú povinnosť neplnil od 01.04.2001 až doposiaľ, s výnimkou obdobia od dňa 08.07.2002 do dňa 05.03.2003 a s výnimkou mesiaca august 2010, kedy na výživu prispel sumou 85,- €, v dôsledku čoho mu vznikol dlh na výživnom vo výške 2.762,59 €, pričom v tomto období bol jedenkrát zamestnaný v hlavnom pracovnom pomere, na úrade práce bol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie len v období od 01.12.2008 do 11.01.2009, dávky sociálnej pomoci poberal v období od 01.01.2000 do 31.05.2002, dávky v hmotnej núdzi poberal v období od 01.01.2005 do 31.08.2006, navyše týmto konaním vydal svoju maloletú dcéru X. nebezpečenstvu núdze, ktorú odvrátil Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Malacky poskytovaním dávok sociálnej pomoci v dobe od augusta roku 2009 v rôznych výškach až doteraz, počas rozhodného obdobia od 01.10.2008 bolo na základe rozhodnutia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Malackách

matke oprávneného dieťaťa priznané náhradné výživné v rôznych výškach, ktoré jej je poskytované až doteraz, a tohto konania sa dopustil napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. MA 1 T 15/2004 zo dňa 23.01.2007, právoplatným 22.02.2007 odsúdený za trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky so zaradením do prvej nápravno-výchovnej skupiny.

Za to bol odsúdený podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. za použitia § 49 ods. 2, § 38 ods. 4, § 37 písm. m/ Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 10 mesiacov, pričom na výkon uloženého trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obvinený, ktorý v dôvodoch odvolania (č.l. 373 - 375) namietal, že nárok matky maloletej na výživné vznikol dňom právoplatnosti rozhodnutia o vyživovacej povinnosti zo dňa 26. januára 2007 a napriek tomu súd prvého stupňa ustálil rozhodné obdobie od 1. apríla 2001. Výtýkal súdu, že mal uložiť súhrnný trest, nakoľko bol vyššie uvedeným rozsudkom z 23. januára 2007 odsúdený za rovnaký trestný čin zanedbania povinnej výživy. Ďalej namietal právnu kvalifikáciu, pretože nebolo preukázané, že čin spáchal závažnejším spôsobom - po dlhší čas. Namietal, že dlh na výživnom nevznikol úmyselným zavinením a rovnako namietal výšku dlžného výživného. V tejto súvislosti poukázal, že matke maloletej zaslal sumu 1.300,-€ ako dlh na výživnom. Navrhol preto napadnutý rozsudok zrušiť a uložiť mu primeraný súhrnný trest.

Na základe včas podaného odvolania vo veci rozhodoval Krajský súd v Bratislave, ktorý na verejnom zasadnutí 22. novembra 2012 rozsudkom pod sp. zn. 4 To 144/2012 podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol tak, že uznal obvineného za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. a/, b/, c/ Tr. zák. na skutkovom základe, že

napriek zákonnej vyživovacej povinnosti prispievať na výživu svojej dcéry X. E., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. S.. XXX, vyplývajúcej mu z ust. § 62 Zákona o rodine, deklarovanej mu rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 07.09.2006 č. k. MA 8 Nc 7/2003-49, právoplatným 26.01.2007, ktorým bol zaviazaný prispievať na výživu dcéry X. sumou vo výške 30% životného minima na nezaopatrené dieťa mesačne vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky W. W., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. S.. XXX, si túto zákonnú povinnosť neplnil od 01.04.2001 do 08.12.2011, s výnimkou obdobia do dňa 08.07.2002 do dňa 05.03.2003 a s výnimkou mesiaca august roku 2010, kedy na výživu prispel sumou 85,- €, v dôsledku čoho mu vznikol dlh na výživnom vo výške 2.527,29 €, ktorý obvinený dňom 03.10.2012 dodatočným uhradením čiastky 1.300,- € znížil na sumu vo výške 1.227,29 €, pričom v tomto období bol jedenkrát zamestnaný v hlavnom pracovnom pomere, na úrade práce bol evidovaný ako uchádzač o zamestnanie len v období od 01.12.2008 do 11.01.2009, dávky sociálnej pomoci poberal v období od 01.01.2000 do 31.05.2002, dávky v hmotnej núdzi poberal v období od 01.01.2005 do 31.08.2006, navyše týmto konaním vydal svoju maloletú dcéru X. nebezpečenstvu núdze, ktorú odvrátil Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Malacky poskytovaním dávok sociálnej pomoci v dobe od augusta roku 2009 v rôznych výškach až doteraz, počas rozhodného obdobia od 01.10.2008 bolo na základe rozhodnutia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Malackách matke oprávneného dieťaťa priznané náhradné výživné v rôznych výškach, ktoré jej je poskytované až doteraz, a tohto konania sa dopustil napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV č. k. MA 1 T 15/2004 z 23.01.2007, právoplatným dňa 22.02.2007 odsúdený za trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky so zaradením do prvej nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. za použitia § 38 ods. 2, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/ Tr. zák. uložil obvinenému trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov, pričom na výkon uloženého trestu zaradil obvineného podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 22. novembra 2012, kedy vo veci rozhodol krajský súd.

Odpis rozhodnutia krajského súdu obvinený prevzal 25. januára 2013, jeho obhajca 23. januára 2013 a prokurátor 29. januára 2013, rozhodnutie prevzala i matka maloletej, ako aj Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny v Malackách.

Okresný súd Malacky predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie obvineného G. E., ktoré podal prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Imricha Foltýna. Dovolanie bolo podané na súde prvého stupňa 15. júla 2013 (č.l. 434). Podané dovolanie neobsahovalo dovolací dôvod a malo aj ďalšie formálne nedostatky, preto súd v zmysle § 379 ods. 1 Tr. por. vyzval obhajcu na odstránenie nedostatkov dovolania. Obhajca obvineného však ani na opakovanú výzvu súdu na doplnenie dovolania nereagoval.

V dôvodoch mimoriadneho opravného prostriedku obhajca neuviedol dovolací dôvod, z jeho obsahu možno potom vyvodzovať, že dovolanie opiera o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Vytýkal súdu nesprávny výpočet dlžného výživného, čím došlo k nesprávnomu vylúčeniu ustanovenia § 86 písm. a/ Tr. zák. o účinnej ľútosti, hoci došlo k zániku trestnosti dodatočným splatením dlžnej čiastky. Namietal použitie prísnejšej právnej kvalifikácie, pretože odsúdený bol predtým v roku 2007 a koniec trestu mal v roku 2009, pričom terajšie trestné stíhanie je až po uplynutí 2 rokov v roku 2011 a napokon vytýkal, že nebolo použité ustanovenie o súhrnnom treste. V závere svojho dovolania žiadal, aby dovolací súd rozhodol podľa § 380 ods. 4 Tr. por.

Samosudkyňa súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručila rovnopis dovolania ostatným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté, s upozornením, že sa môžu v lehote, ktorú im určila, k dovolaniu obvineného vyjadriť. V určenej lehote využil túto možnosť okresný prokurátor, ktorý podaním z 9. augusta 2013 (č.l. 436-437) navrhol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť, nakoľko dovolanie smeruje proti skutkovým zisteniam.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, 3 Tr. por.). Dovolanie podal obvinený v súlade s ustanovením § 373 ods. 1 Tr. por. prostredníctvom obhajcu. Zároveň však zistil, že dovolanie obvineného je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach opakovane zdôrazňuje, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych pochybení súdov a predstavuje výnimočné prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, ktorá zásada je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Táto výnimočnosť je vyjadrená práve obmedzenými možnosťami pre podanie dovolania, aby sa širokým uplatňovaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Dovolanie preto možno podať iba z dôvodov taxatívne vymenovaných v ustanovení § 371 Tr. por., pričom dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť (§ 374 ods. 2 Tr. por.). Dovolací súd je viazaný uplatnenými dôvodmi dovolania a ich odôvodnením (§ 385 ods. 1 Tr. por.) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy. Právne fundovanú argumentáciu má preto zabezpečiť povinné zastúpenie obvineného obhajcom - advokátom.

Ako už bolo vyššie uvedené z obsahu dovolania vyplýva, že obvinený uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci citovaného dovolacieho dôvodu možno namietat, že skutok zistený súdom bol nesprávne právne kvalifikovaný ako trestný čin, hoci sa nejedná o trestný čin alebo ide o trestný čin, ale jeho právna kvalifikácia nezodpovedá tomu, ako bol skutok v tzv. skutkovej vete výroku o vine popísaný. Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa. Zo samotnej dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je zrejmé, že dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. K tomu dovolací súd dodáva, že záver obsiahnutý vo výroku o vine je výsledkom určitého procesu. Uvedený proces primárne spadá do právomoci súdu prvého stupňa, ktorý v rámci tohto procesu musí najskôr zákonným spôsobom vykonať dôkazy a následne ich vyhodnotiť podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a výsledkom tejto činnosti je zistenie skutkového stavu veci.

V tejto súvislosti najvyšší súd pripomína, že väčšina námietok uvádzaných v dovolaní obvineného bola už uplatňovaná v predchádzajúcich štádiách trestného konania i v odvolaní obvineného, pričom odvolací súd sa s jeho námietkami presvedčivo vysporiadal v dôvodoch svojho rozhodnutia.

Pokiaľ ide o námietky obvineného, najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák. sa dopustí ten, kto najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní, čo aj z nebanlivosti, zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovat' iného a potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa ods. 3 citovaného ustanovenia odňatím slobody na jeden rok až päť rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2

a/ a vydá oprávnenú osobu do nebezpečenstva núdze,

b/ závažnejším spôsobom konania, alebo

c/ hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený alebo z výkonu trestu odňatia slobody uloženého za taký čin prepustený.

Objektom tohto trestného činu, ktorý môže byť po subjektívnej stránke spáchaný úmyselne i z nebanlivosti, je nárok na výživu, pokiaľ je založený na ustanoveniach zákona o rodine. Neplnením vyživovacej povinnosti sa oprávnenej osobe nedostane všetko, čo je obsahom tejto povinnosti. Pojem výživného nie je zákonom bližšie definovaný, pričom podľa ustálenej súdnej praxe výživné pre dieťa slúži na uspokojovanie všetkých životných potrieb pre jeho všestranný rozvoj po stránke fyzickej i duševnej a môže byť plnené predovšetkým platením v pravidelných opakujúcich sa sumách (§ 76 ods. 1 zák. o rodine), môže tiež spočívať v poskytovaní určitých naturálnych plnení (napr. poskytovaním bývania) a najmä v zabezpečovaní osobnej starostlivosti o oprávnenú osobu. Z hľadiska trestnej zodpovednosti páchatel'a sa však nevyžaduje, aby vyživovacia povinnosť a jej rozsah bola určená rozhodnutím súdu. V prípade, že o otázke výšky a rozsahu vyživovacej povinnosti bolo v občianskom (opatrovníckom) súdnom konaní už právoplatne rozhodnuté, nie je súd v trestnom konaní pri posudzovaní trestnej zodpovednosti páchatel'a za nesplnenie zákonnej povinnosti vyživovať alebo zaopatrovat' iného, týmto rozhodnutím viazaný. Pri rozhodovaní o vine súd v trestnom konaní posudzuje samostatne rozsah vyživovacej povinnosti páchatel'a ako predbežnú otázku podľa § 7 ods. 1 Tr. por. a môže preto vychádzať z iného rozsahu vyživovacej povinnosti páchatel'a, než bol určený občianskoprávnym rozhodnutím. V posudzovanej veci súd prvého stupňa v rámci riešenia predbežnej otázky sa plne stotožnil s výškou vyživovacej povinnosti v rozsahu, ako bola ustálená rozhodnutím v rámci občianskoprávného konania. Povinnosť obvineného uhrádzať výživné svojej maloletej dcére vyplýva priamo z ustanovenia § 62 ods. 1 a nasl. zákona o rodine, bez ohľadu na to, či došlo k prípadnej konkretizácii výšky výživného rozhodnutím súdu v občianskoprávnom konaní, a preto jeho námietky, že nárok maloletej na výživné vznikol až právoplatnosťou rozhodnutia súdu, ktorým bola určená výška výživného, sú v tomto prípade neopodstatnené. Zo skutkových zistení vyplýva, že obvinený si bol plne vedomý svojej zákonnej vyživovacej povinnosti voči maloletej dcére, dobre vedel, že vzhľadom na svoj

vek nie je schopná sama sa živiť a ako jej otec je povinný prispievať na jej výživu. Napriek tomu si vyživovaciu povinnosť riadne neplnil, hoci bolo v jeho schopnostiach i možnostiach túto povinnosť riadne plniť. Vydal tak svoju dcéru do nebezpečenstva núdze, ktorú odvrátili až príslušné orgány poskytovaním náhradného výživného.

Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že námietky obvineného smerujú výlučne do oblasti skutkových zistení. V rámci uplatneného dovolacieho dôvodu však nie je možné posudzovať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por. ani preskúmať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por., nakoľko ide o otázky upravené normami procesného práva a nie práva hmotného. Pre dovolací súd je rozhodujúce, ako už bolo vyššie uvedené, skutkové zistenie podľa ktorého obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedené v rozsudku súdu druhého stupňa. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení skutku ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. a/, b/, c/ Tr. zák. Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaného ustanovenia odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú do popisu skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov uvedeného prečinu.

K námietkam obvineného, že v čase rozhodovania súdu už bolo uhradené zameškané výživné i bežné výživné, a preto bolo potrebné v jeho prípade aplikovať ustanovenia o účinnej ľútosti v zmysle § 86 ods. 1 písm. a/, b/ Tr. zák., považuje najvyšší súd za potrebné uviesť, že v priebehu dokazovania nebol produkovaný žiadny dôkaz o tom, že by si obvinený svoje povinnosti splnil. Pred rozhodnutím odvolacieho súdu zaslal matke maloletej sumu 1.300,- €, ktorú skutočnosť vzal odvolací súd do úvahy pri svojom konečnom rozhodnutí a upravil dlžné výživné.

Čo sa týka ustanovenia o účinnej ľútosti podľa § 86 ods. 1 písm. a/, b/ Tr. zák., toto ustanovenie predpokladá, že prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207, nemal trvalo nepriaznivé následky a páchatel' svoju povinnosť dodatočne splnil skôr, než sa súd odobral na záverečnú poradu a zároveň úradu práce, sociálnych vecí a rodiny uhradil náhradu za poskytnuté náhradné výživné. V danom prípade však o tejto skutočnosti niet v trestnom spise žiadnej zmienky, a preto neprichádzalo do úvahy použitie zvláštného ustanovenia o účinnej ľútosti.

Ani ďalšie námietky obvineného nie sú dôvodné. Vychádzajú z nesprávneho výkladu ustanovení Trestného zákona. V súvislosti s námietkou vzťahujúcou sa na použitie prísnejšej kvalifikácie, najvyšší súd pripomína, že ustanovenie § 207 ods. 3 písm. c/ Tr. zák. trestnosť tohto trestného činu spája len so skutočnosťou, že páchatel' si najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní, čo aj z nedbanlivosti (§ 207 ods. 1 Tr. zák.), alebo úmyselne sa vyhýba (§ 207 ods. 2 Tr. zák.) plneniu svojej zákonnej povinnosti vyživovať, alebo zaopatrovať iného, hoci bol v predchádzajúcich 24 mesiacoch za taký trestný čin odsúdený alebo z výkonu trestu odňatia slobody uloženého za taký čin prepustený.

Obvinený bol prepustený z výkonu trestu za rovnaký trestný čin 10. novembra 2008, pričom prísnejšia právna kvalifikácia bola naplnená už tým, že si najmenej po dobu troch mesiacov v období dvoch rokov neplnil zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovať iného. Pokiaľ tak konal nad rámec troch mesiacov, už len udržiaval protiprávny stav. Skutočnosť, že k dokončeniu skutku došlo až vyhlásením rozsudku súdu prvého stupňa (8. decembra 2011), nemá v danom prípade vplyv na právnu kvalifikáciu jeho konania. Dokončenie páchania skutku bude mať vplyv na posúdenie, kedy páchatel' začne páchať nový skutok.

Rovnako neobstoja námietky obvineného, že v jeho prípade mal byť uložený súhrnný trest v zmysle § 42 Tr. zák. vzhľadom na rozsudok Okresného súdu Bratislava IV z 23. januára 2007 sp. zn. MA 1 T 15/2004.

Je síce pravdou, že napadnutým rozsudkom odvolací súd ustálil začiatok páchania trestnej činnosti od 1. apríla 2001, t.j. pred vyhlásením vyššie uvedeného odsudzujúceho rozsudku, avšak obvinený opomenul, že k dokončeniu páchania trestnej činnosti došlo 8. decembra 2011. Z uvedeného potom vyplýva, že

použitie ustanovenia § 42 Tr. zák. v jeho prípade neprichádzalo do úvahy.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené podmienky dovolania podľa § 371 Tr. por.

V posudzovanej veci neboli splnené zákonné podmienky dovolania, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného G. E. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.